

BIBLIOTEKA

1. Marina Vujčić, *Pedeset cigareta za Elenu*
2. Slavenka Drakulić, *Nevidljiva žena*
3. Ante Tomić, *Pogledaj što je mačka donijela*
4. Predrag Ličina, *Bljuzga u podne*
5. Josip Mlakić, *O zlatu, ljudima i psima*

BORIS DEŽULOVIĆ

**JEBO
SAD
HILJADU
DINARA**

■ Laguna ■

Copyright © 2005, Boris Dežulović
Copyright © ovog izdanja 2020, LAGUNA

BIBLIOTEKA BEZ PREVODA
Knjiga 6

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**JERO
SAD
HILJADU
DINARA**

Sredinom ljeta 1993. stožer Hrvatskog vijeća obrane u Blagajevcu primio je dojavu vojnih obavještajnih službi o sumnjivim aktivnostima Armije BiH na području između Gračanice i Koviljače. Specijalni vod 119. brigade HVO-a dobio je uskoro zadatak da se probije iza posljednjih linija ratišta, duboko u teritorij pod kontrolom bošnjačke vojske, te prikupi informacije o pregrupiranju neprijateljskih jedinica i gradnji ceste kojom je inženjerija Armije BiH navodno namjeravala prebaciti tenkove preko Stare gore na nepristupačne položaje iznad hrvatskih linija obrane oko Blagajevca.

U zoru posljednje nedjelje u kolovozu šestorica pripadnika Voda za posebne namjene, takozvanih „Crnih puma“, prerušeni u pripadnike 8. motorizovane brigade Armije BiH, krenuli su iz Orahova Dola prema staroj krvopoljskoj cesti podno Stare gore. To jutro petorica od njih viđeni su posljednji put.

Šesti pripadnik Voda pronađen je tri godine poslije u šumi na obroncima Majdana nadomak Prijedora. U stanju potpunog duševnog rastrojstva, lišen dara govora, identificiran je i otpušten iz sanatorija u Banjaluci tek 1998. godine.

Priča koja slijedi, nadahnuta reportažom o „šestorici kamenih puma“, objavljenom u brezovačkom „Hrvatskom vitezu“ u listopadu 1993. godine, slobodna je rekonstrukcija dramatičnih zbivanja u selu Muzaferove Kuće, temeljena na detaljnim izvještajima istražnog povjerenstva Glavnog stožera HVO-a, ali i kasnije zajedničke komisije Združene komande Armije BiH i HVO-a. U istraživanju događaja zavedenog kao „incident u Muzaferovim Kućama“ korišteni su i dostupni dokumenti iz arhiva kontraobavještajne službe Vojske Republike Srpske, kao i iskazi očevidaca, prijatelja i rodbine nestalih vojnika.

Duga je lista ljudi koji su mi bili od neprocjenjive pomoći pri višegodišnjem istraživanju i rekonstrukciji događaja. Zahvalnost i spomen najmanje je čime mogu uzvratiti dobroti i susretljivosti gospođe Ilke Rebac i blagajevačkog novinara Gordana Kušljebrke, dr Josipa Severa i dr Javorke Mijačić iz blagajevačkog Doma zdravlja, Volodera, Goje, Kmera, Ješe, Rumeniğe i Paje iz 119. brigade HVO-a, prof. Svemira Pripuza iz blagajevačke Srednje metalske škole, Redžepa Mehmetija i inž. Nermina Uruzovića iz „Brezovačkih rudnika“, Hamdije Morića i Irfana Preče, te uprave Fudbalskog kluba „Rudar“ iz Koviljače, generala Fuada Hamilovića, nekadašnjeg zapovjednika 78. brigade Armije BiH, Istoka i Tijane Knezović iz Beograda, estradne umjetnice Sonje Hodžić, vukovarskih branitelja Predraga Gašparovića i Natka Vrgoča, prognanika u Zagrebu, te gospodina Aljoše Dimirovića iz Klivlenda.

Zahvaljujem na ovom mjestu i prijateljima koji su čitali rukopis, pomagali savjetima, ukazivali na pogreške i upozoravali da nema u Koviljači fakulteta niti u kolovozu trešanja, da se krvopoljski nogometni klub zvao „Ustanički“ i da taliban ne znači „student“ nego „učenik“.

Posebnu zahvalnost za izvanredne crteže, dragocjeno i jedinstveno nijemo svjedočanstvo o tim događajima, dugujem Dinu Crnopoljcu, pripadniku Voda za specijalne namjene pri 119. brigadi HVO-a, te dr Ursuli Humbolt i osoblju Psihijatrijskog odjela splitskog Kliničkog bolničkog centra „Firule“.

Ova knjiga poklon je za 12. rođendan mojoj Dori, rođenoj 29. kolovoza 1993, iste one nedjelje kad se odvijala drama upisana kao „incident u Muzaferovim Kućama“.

Odjelo ne čini čovjeka.

(narodna poslovice)

Već obrnuto.

(autor)

Sadržaj

I DIO	15
II DIO	175
O autoru	229

I DIO

NEDJELJA, 29. KOLOVOZA 1993.

8.41

- Jesil čuo?
- Šta?
- Ništa sad, šuti.
- Šta jesam li čuo?
- Ništa, bog ga jebo, jesam ti reko da šutiš?
- Pa šta me pitaš?
- Da si čuo, reko bi da jesi. Pošto me pitaš šta, znači da nisi. Sad šuti.
- A što si ti tako nervozan, koja ti je pička materina?
- Jel ja što sam nervozan?!? Nervozan sam, zamisli, samo zato što se nalazimo iza linija, usred minskog polja, ni tamo, ni vamo, dvjesto metara od Turaka, što ne možemo preko Ruštice, što se pokvario kenvud, što su mi od puzanja gaće ušle u šupak, a mravi u uši, što je četres pet stepeni u hladu, što mi znoj curi za vrat, što me ova trava bode u oči i što me na sve to još i ti našo jebavat, eto što sam nervozan!
- Čekaj, pssss!
- Jebotekurac, evo opet, jesil sad ti čuo?
- Šta, čuo si? Jel isto ono?

– Aha, ko neko pucketanje, tu.

– Pucketanje? Āe?

– Tu.

– Sereš?!

– Jest, evo opet. Āekaj, znam... Znaš šta bi to moglo bit?

– Nemam pojma, šta?

– E to meni puca kurac što si ti nervozan, eto šta bi to moglo bit, jebi mater svoju ti i tvoji mravi, mali mrav ti u njedrima materi nesto, jesil me čuo, jebo ti ja mater živčanu osamsto hiljada puta!

Tada mu je opet palo na pamet: razmišljao je, istina, često o tome i prije nego što su se našli usred minskog polja nadomak Musemića, ali sada, baš u ovom trenutku – ležeći na trbuhu u oštroj, sparušenoj travi Suhodola, dok mu se niz nos cijedio vreli znoj, a Zagor mu glasnim šaptom psovao majku osamsto hiljada puta – Pako ni na što drugo nije mislio nego na onaj dan prije godinu i četiri mjeseca kad mu je Āorava Źuža dala šteku pal mala i kad je trebao samo ostaviti onaj jebeni kusur od jebenih hiljadu hrvatskih jebenih dinara.

Tada, u tom času, a on ga pamti kao da je bio jutros i pamtit će ga sasvim sigurno dok je živ – jer živjet će, kako stvari stoje, još najviše dva-tri dana – njegov se život dijelio na dva kolosijeka, i on je izabrao krivi. Samo da je rekao „u redu je, tetka Źužo!“, ne bi danas pasao suhu travu u minskom polju usred Suhodola, već bi bio kompjutorski programer u nekoj mirnoj četvrti Filadelfije, s tri i pol tisuće dolara plaće, podstavljenom kožnom jaknom i velikim crnim labradorom na suvozačkom sjedištu lendrovera... samo da je rekao „u redu je, tetka Źužo, jebo sad hiljadu dinara!“.

Nije, naravno, stvar bila u tome da je trafikantica Āorava Źuža bila slijepa, pa da bi joj klinci s Grgina vijenca ostatak

novca ostavljali iz sućuti i milosrđa – ta zrela, prezrela crvenokosa žena bujnog poprsja vidjela je, naime, jako dobro, a zašto su je zvali Ćorava, vidjet ćemo i mi poslije – već što je Ćorava Žuža kusura vraćala iz ladice pod pultom, naginjući se pritom i koketno izbacujući svoj dekolte dubok poput Zufkine jame, spilje na Vučjoj glavi u koju su za onoga rata partizani bacali ustaše i domobrane, kao što bi se i Pako toga jutra rado sam sunovratio u mračnu Žužinu jamu.

I još je stvar bila u tome da se nakon nekoliko časaka ispravila i namjestila na ramenima jastučice svoga crvenog džempera s ogromnim izrezom, rekla mu kako joj nedostaje hiljadu dinara da mu vrati ostatak od stotinu maraka, potom spustila svoje crne naočale armani na nos, pogledala ga preko okvira i mazno zapitala: „Stvarno nemaš sitnog?“

Žužinu dvosmislenu rečenicu Pako nije shvatio isprve, nego tek kad se nagnula još više preko pulta, ponudivši mu jedinstven pogled u tajanstvene dubine svoga dekoltea, ponora na čijem su se dnu slutili crni stalagmiti čipkastoga grudnjaka i ružičasti behari Žužinih bradavica, i kad ga je upitala, još maznije i tiše, gotovo mu šapćući na uho: „A da potražiš malo bolje... po hlačama?“

Pamti Pako dan-danas svaki detalj tog trenutka na Vijenju, pamti da je imao na sebi onu bratovu tamnozelenu košulju, da je taman nakon teške, majske kiše grunulo sunce, da je bilo vruće i da se znojio baš kao danas. Pamti onaj Žužin glas s mirisom turskog parfema. „Pako?“, rekla je, „reci nešto“, a on se uzvrpoljio i ušeprtljao, i od svega što mu se muvalo glavom iz usta ispililo tek mutavo, hrapavo „stvarno, tetka Žužo... nemam... sitnog“, što je, gledajući s visine Žužinog pulta, bila tako gola i neoboriva istina da je mislio kako će mu gaće puknuti po šavu. Pamti kako ga je Žuža ispitivački gledala još nekoliko trenutaka, kao da još čeka njegov potez,

neki bolji pokušaj, i kako se onda opet uspravila, namjestila džemper i nasmiješila nadmoćno, gotovo sažaljivo, te ga zamolila da pripazi na trafikku dok ona njegovu novčanicu od sto maraka razmijeni u gostionici *Vrilo* preko puta ulice.

Zaustio je – sjeća se – reći da ne treba, da je u redu, jebeš hiljadu dinara, može za taj sitniš kutija šibica, bilo što, ali ona je već izašla, zaustio je onda reći da se mogao i on zatrčati časkom do *Vrila*, ali ona nije čula, i ostao je tako pred kioskom, zagledan u jedan od ukupno četiri časopisa na pultu, onaj s golom Antonelom (20), između čijih se raskrećenih nogu pukotina rastvorila poput izrezbarenih vrata župne crkve Svetoga Kuzme i Damjana.

Pamti – kako ne bi pamtio! – kako je Ćorava Žuža uskoro izašla iz gostionice smijući se glasno nekoj upadici iznutra, kako mu je mahnula i viknula „evo me!“ i kako je tada, baš u trenutku kad je dugačkom nogom u crnim čarapama zakoračila na ulicu, primijetio i prorez na njenoj crnoj suknji, još dublji od Zufkine jame, dublji i od pukotine Kimberli (23) iz Viskonsina i svakako predubok za Mujanovu ženu.

I onda onaj zvuk kad se Žužino „evo me!...“ stopilo s glasnim Kuderovim „... crazy ’bout an automobile“ iz onog prljavog crnog taksija brezovačkih registarskih oznaka iz kojega je vozač nekome mahao – pamti Pako jer „Borderline“ je njegova najdraža ploča i zna je napamet – i kad se to „Evo me, an automobile“ stopilo s vriskom automobilskih guma, i prizor, božeprosti kao iz crtanih filmova, kako Ćorava Žuža leti i vijori se toplim majskim zrakom poput majčina crvenog božićnog stolnjaka na sušilu, kako se u usporenoj snimci nad asfaltom Ulice Velje Papačića vrte njene velike sunčane naočale i jedna crvena cipela i kako nakon nekoliko dugačkih sekundi nesretna žena pada dvadeset metara dalje, u park, s dugačkim nogama u crnim čarapama, što su ostale

stršiti iz grmlja poput lažnih, drvenih protuavionskih topova posijanih oko Blagajevca da zavaraju Jugoslovensko ratno vazduhoplovstvo.

Dobro je na kraju ispalo za Ćoravu Žužu, koja je čudom neviđenim prošla samo sa slomljenim rebrom, laganim potresom mozga, pokojom ogrebotinom i nekoliko modrica, kakve je, ako ćemo pravo, ionako nosila tih dana u mjesecu, oko desetoga, kad je Mujan u *Čikagu* trošio plaću iz tvornice aluminijske, a ona mu se osvećivala prozirnim bluzama, dubokim izrezima i malim ljubavnim izletima, avanturicama s blagajevačkim klincima, „mladom jagnjetinom“, kako ih je zvala.

Za njenu sklonost dječacima znali su svi u Blagajevcu, iako nitko o tome nije glasno govorio, niti su se njeni golobradi ljubavnici baš time pretjerano hvalili. Mujan je bio čovjek dosta prijeke naravi i ne bi zbog toga polomio samo Žužu, nego i svakog klinca koji bi je pohotno pogledao i svakog mangupa u birtiji koji bi ga zbog Ćorave Žuže zajebavao. Dan-danas se u gradskim gostionicama – dok nema Mujana, naravno – prepričava kako je jednom prilikom zbog Žuže i tih glasina zapalio cijelo jedno selo tamo na krvopoljskoj cesti, iako je prava istina da su to selo zapalili još Nijemci u Drugom svjetskom ratu, a da je Mujan tamo potpalio samo jednu ruševnu kuću, staru kulu Muzaferbegovića, u kojoj je, vele, uhvatio svoju Žužu s nekim mladim pastuhom.

Bio je Mariofil Mujanović zvani Mujan zbog toga i na sudu, tužio ga nasljednik Muzaferbegovića, blagajevački odvjetnik koji nikad u životu na djedovini nije bio, ali nije bilo dokaza da je Mujan zapalio begovinu. Pričalo se čak da nije imao alibi za sebe, već da je dokazivao da u selu nije bila Žuža, jer što bi on palio Muzaferbegovu kulu kad mu je žena bila na sindikalnom izletu u partizanskoj bolnici

na Popovu sedlu. Bilo kako bilo, nije bilo šale s čovjekom koji je dovoljno lud da mu pripišu kako je zbog žene cijelo jedno selo zapalio, pa nitko razuman u Blagajevcu nije naglas komentirao ni Žužine izazovne bluze ni njene crne naočale armani.

Naočale za sunce Žuža je, uostalom – da ne bi bila sumnjiva – nosila uvijek: i kad bi dobila batine i kad ne bi. Štoviše, gdjekad bi, da ne ispadne uvijek Mujan kriv, modrice zadržala i spotaknuvši se preko rubnjaka ili kakve niske ograde, koju ne bi opazila upravo zbog tamnih naočala. Uglavnom, uvijek je na očima imala i naočale i modrice – koji put naočale zbog modrica, koji put modrice zbog naočala. Zbog toga su je, eto, svi u Blagajevcu zvali Ćorava Žuža.

Dobro je toga jutra ispalo za Žužu, ali prilično loše za Paka, koji je u onaj brezovački taksi razbijenog vjetrobrana ugurao i Žužu i ono dvanaest kilograma teško, svježije zaklano i oderano janje što je ispalo iz automobila. Ono što tada, vozeći se biciklom u Dom zdravlja, Pako nije znao, a danas zna, jest da ga je u tim trenucima po Grginu vijencu tražio Aljo s potpisanom i pečatiranom dozvolom za napuštanje grada, što ju je za njih dvojicu iskamčio stric Kula čim je saznao da ih traži kampanjola Vojne policije 119. brigade HVO-a s pozivima za mobilizaciju.

Aljoša Dimitrović zvani Aljo, Pakov prijatelj iz Informatičkog kluba u Domu tehnike, panično ga je tražio po cijelom gradu, tih nekoliko sati još, koliko je na izlazu iz grada dežurao Zujo, i nitko mu ne može zamjeriti što je svugdje gledao i svugdje pitao, osim kod doktorice Rebac u Domu zdravlja, gdje ga nitko nikad tražio ne bi.

A Pako je tamo najprije čekao da k sebi dođe medicinska sestra koja je otvorila automobil da izvuče ozlijeđenu, pa doživjela težak šok kad je primila dvije male ručice i susrela

izbuljene oči i prazan pogled oderanog janjeta. Sljedeća dva sata Pako je čekao da k sebi dođe i tetka Žuža – malo zato što ga je pekla savjest, a malo više zato što ga je peklo među nogama, dok je pogleda zaglavljenog u raskopčanu Žužinu bolničku pidžamu budan sanjao najluđe maštarije – i na kraju još sat i pol da k tetki Žuži dođe i pijani joj muž Mujan.

Jest, rekli su mu poslije u *Jumi* da ga je tražio Aljo, ali nitko nije znao zašto. Rekla bi mu i majka Ilka tri i pol sata kasnije, kad je krenuo kući, rekla bi mu i ona da ga traži Aljo, samo što bi mater znala da ga traži da s pasošima i ausvajcima bježe u Šibenik, kod ujaka Rajka, jer ih traži Vojna policija. Rekla bi mu mater to, samo da Paka na kraju i doktorica Rebac nije još zadržala na kavi raspitujući se za njegova oca, da je, dakle, došao kući na vrijeme i da ga dva medvjeda u maskirnim uniformama nisu već čekala pred dvorišnom kapijom.

Ono što pak njegova mater tada nije znala, a danas zna, jest da je Pako za to vrijeme – dok ga je ona nervozno čekala razgovarajući sa susjedom Merimom o Mujanovoj Žuži, koju je maloprije ispred trafike udarilo auto – bio upravo sa Žužom u Domu zdravlja. Nije, doduše, ni susjeda Merima znala da je Žužu udario baš njen nećak što joj je od brata Jusufa iz Brezovače nosio janje.

Ni o čemu drugom, eto, godinu i četiri mjeseca poslije Pako nije razmišljao nego o tome jutru na Grginu vijencu. Samo da je rekao „u redu je“, samo da se nije onako spetljao i zanijemio, da mu se nije zavrtjelo u glavi nad ambisom Žužina dekoltea i velikim kanjonom između njenih sisa, da je, dakle, rekao „nema veze, tetka Žužo!“, ona bi se zadovoljivo osmjehnula i rekla „hvala, Branko, i pozdravi susjedu Merimu“, rekla bi još „i reci joj da ću navratit popodne do nje na kafu“, a on bi se vratio u *Jumu*, gdje bi ga petnaest minuta poslije našao Aljo.

Onda bi pokupili pasoše i zbrisali iz grada s dozvolama Aljinog strica Kube, na kontrolnoj točki on bi pitao Zuju jesu li bili oni iz Vojne policije, on bi rekao „nisu još“, i dva-tri sata poslije Pako bi već bio kod Buljata u Splitu, dva-tri dana poslije kod ujaka Rajka u Šibeniku, dva-tri mjeseca poslije kod ujakove bivše žene u Americi, a godinu i dva-tri mjeseca poslije u svojoj zelenoj ulici u predgrađu Filadelfije, u velikom srebrnom lendroveru s velikim crnim labradorom na suvozačkom sjedištu, vozeći se do Alje dva bloka dalje da zajedno odu na košarkašku utakmicu domaćih *Siksersa* protiv Džordanovih *Bulsa*, s kartama što bi im nabavila, recimo, Pakova cura, zgodna prsata Kanađanka koja ima lamborginija, bazen, brata skauta u *Siksersima* i originalni dres Čarlsa Barklija s Olimpijade u Barseloni i koja obožava kad on s prijateljem Aljom priča njoj nerazumljivim jezikom, divlje se smije, štipa je za stražnjicu i voli najviše na svijetu, tu zgodnu crvenokosu sjevernjakinju s licem i sisama... tetke Žuže.

U trenucima poput ovih tako je zamišljao svoj život u nekom paralelnom svemiru, onome u kojemu je jednog jutra rekao Ćoravoj Žuži „ma u redu je, tetka Žužo, jebo sad hiljadu dinara!“ i odjurio nazad u *Jumu*, život u kojemu se toga nevažnog trenutka nikad više neće sjetiti, niti će ikad znati da je tada, kad je Ćoravoj Žuži ostavio kusur od tisuću dinara, njegov život krenuo pravim putem, vodeći ga ravno do predgrađa Filadelfije na dan utakmice *Seventi siksersa* i *Bulsa*, dok u plejeru njegova lendrovera svira Kuderov „Borderline“, i svi se susjedi okreću za njim: „Eno Paka...“, govore jedni drugima, „... s onom svojom muzikom!“

A on glasno pjeva „Every woman I know...“, pa vuče dugačak dim američkog marlboro, „... is crazy 'bout an automobile“, onda otpija iz limenke badvajzera, krišom,

jer policija je ovdje u Americi zajebana, veselo trubi *to every woman* koju vidi i susjedima – tihim, debelim ljudima s kosilicama za travu – maše originalnom kapom *dream teama*, dok ih glave izbačene kroz zadnji prozor glasnim brundanjem pozdravlja i njegov veliki, crni labrador Bret.

I tko zna koliko bi oni tako trubili, brundali, pjevali, lajali i uveseljavali građanstvo Filadelfije da Paka iznenada nije po glavi munula tvrda vojnička čizma.

– Reko, šta ćemo sad? – prenuo ga je glasni šapat. Bio je to opet Zagor. – Tamo je zaorano!

– Nisam te čuo...? Nešto sam se zamislio.

– Šta ćemo sad? Na onu stranu od Musemića je ziher minirano.

Još se trenutak-dva Pako mutna, mliječnobijela pogleda nadao kako bi moglo biti da se ovo on u onome životu, u lendroveru američkih registarskih oznaka, nešto zamislio, pa mu pred oči dolazi rat što ga je ostavio u rodnom Blagajevcu. Nije, međutim, više čuo ni susjeda s kosilicom, ni Raja Kudera – a sljedeća pjesma je „The Girls from Texas“ i već je morala početi – niti ga je truba automobila iza njegovog podsjećala da se na semaforu upalilo zeleno svjetlo. A ni ovo kljucanje što ga osjeća na potiljku definitivno nije bio njegov labrador Bret.

– Halo, čuješ li? – lupkao ga je Zagor vrhom čizme po glavi. – Tamo je ziher minirano.

– Znam, znam...

– I šta ćemo?

– Čekaj... ništa, sad idemo po rezervnom planu, prema cesti, iza one tenkofske olupine.

– Što tamo?

– Zato što to nitko normalan ne bi napravio.

– I to ti je razlog?

– Jest. Zato što nikome tamo, pa ni Turcima na Ruštici, neće bit neobično vidjet šestoricu vojnika u uniformama Armije BiH. I ako imamo imalo sreće, oni će se dvije minute pitat čiji su to, pogledat će dvogledom, skontat da su to njihovi inženjerci i gotovo. A mi ćemo cestom preko Muzaferovih Kuća, i onda imamo čisto skoro do krvopoljske petlje. Pa desno preko Vilaje i eto nas ispred Stare gore. Malo duže, al eto nas.

– Jelenskih mi rogova, to nije loše. Jesi nervozan, al nisi glup.

– Ne, to *jest* loše, ali nema druge. Ne otkad je propalo preko Ruštice. Sad idemo po planu be.

– Nisam ja kriv. Kako naši nisu znali za tursku čuku?

– Pusti sad. Evo ovako ćemo točno: idemo do onoga velikog hrasta puzeći, a tamo ćemo se, skriveni iza grmlja, popet na cestu.

– I onda put Krvopolja.

– Ne, nego baš prema onom tenku, prema Musemićima, prema Ruštici.

– E jebo majku svoju, znao sam da ima nešto, da nisi tek tako presto bit glup. A što mi bježimo od Ruštice onda?

– Zato, idiote, što će nas s Ruštice na cesti iza hrasta vidjet sigurno, i kad bih ja bio Turčin gore na čuki i iznenada ugledao šest turskih vojnika na cesti, najmanje bi mi bili sumnjivi kad bi išli baš prema meni. A sigurno manje nego da kraj onoga tenka iskrсну iz trave.

– I šta onda?

– Ništa, onda dođemo do tenka, nešto se tu kao movamo, skinemo neki dio i idemo kao nazad, prema Krvopolju, što upadljiviji, kao da se ništa neobično ne događa.

– Grom i pakao! To je totalno suludo. Aha. Zato ćemo i napraviti tako. A što ako nas vide naši? Naši nas ne očekuju

od Muzaferovih Kuća prema Musemićima. Naši nas ne očekuju na cesti uopće.

– Ništa, naši imaju zapovijed sedam dana bez pucnjave, iznimno samo na stopostotno identificirane ciljeve.

– E sad, ne znam, od ovih uniformi zeljanica i traka s „alahuekber“, do grbova i znakova Osme motorizovane, pa zašiveno „Hazim Mahmut“, pa ovi ljljani na džepovima... ne znam ima li u cijeloj Africi stopostotnije idenfit... idencitirif... stopostotnijih Turaka od nas!

– Šuti, Zagore, glup si.

Rekao je to Pako, okrenuo se na leđa i izvadio maramu da obriše znoj. Pridigao je glavu i osvrnuo se. Ispred sebe je vidio idiotski Zagorov šljem s cijelim grmom bršljana na vrhu, što se u sprženoj travi Suhodola isticao više nego da je s ružinim grmom na šljemu puzao neugaženim snijegom po Vilaji. Tamo iza bio je Papac, iza njega nazirala se kroz visoku žutu travu golema Vilijeva glava, do njega Robi, a na začelju omaleni Čep.

Dao im je najzad znak da stanu i pokazao jarak ispod ceste. Dugačka, slana kapljica skliznula mu je niz čelo, zaigrala na obrvi i nakon kraćeg promišljanja skočila na trepavicu. Pako je instinktivno zatvorio oči. Tamo, u mraku sklopljenih vjeđa, nije bilo nikoga i više se ništa nije čulo: ni radosno brundanje labradora Breta, ni razigrana truba njegova lendrovera, ni valovita Kuderova gitara. Čutio je samo vrele ubode one slane kapljice zarobljene u desnom oku.